

allerede en Forbryder, man skulde tage sig af og, hvis han fortsætter ad samme Vej, allerede næsten maa tage sig af, fra det Øjeblik han er kommen blot en Streg udenfor Loven. Jeg vil derfor haabe, at ogsaa denne Sag maatte komme ind under en fornuftig Bedømmelse, og at den højtærede Minister maaske kunde give os nogen Oplysning om, hvorvidt det er Hensigten at oprette et Censurat for Biografteatrene med tilhørende Tilsynsraad, eller hvorledes man nu tænker sig Sagen ordnet. Naturligvis skal man tage alt muligt Hensyn til ikke at træde Biografteaterdirektørernes eller Publikums Interesser for nær, men Hovedsagen maa være Hensynet til den opvoksende Slægt.

Jeg vil endelig fremdrage et Spørgsmaal, som jeg desværre har fremdraget et Par Gange før under almindelig Ligeegyldighed. Maaske man finder, der for Tiden ikke er Anledning til at røre derved, men jeg vil ikke undlade heller i Dag at fremdrage det samme Spørgsmaal i Haab om, at det dog endelig maatte lykkes mig at faa Opmærksomheden vakt derfor. Jeg skal som Indledning hertil bemærke, at man fandt for kort Tid siden ved Ringsted en meget værdifuld Samling Danefæ, som blev indlemmet i vort historiske Museum. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dette Museum ikke er noget specifikt københavnsk, skønt Bygningen ligger her, men det er i samme Grad som saa meget andet her i København Nationens Eje og har overordentlig stor Betydning for hele den danske Nation. I Prinsens Palæ findes disse Samlinger, der efter Sigende ere saa værdifulde, at neppe noget andet Land vil kunne fremvise en saa værdifuld og righoldig Samling. For nogle Aar tilbage, vistnok under et af de sidste Højreministerier, fremsattes et Lovforslag om Ombygning af Prinsens Palæ eller en ny Bygning for disse Samlinger, og det oplystes den Gang, at Bygningerne vare meget brandfarlige, og at det var nødvendigt snarest muligt at faa anbragt Samlingerne i nye Rum. Siden da er der intet sket i saa Henseende, Brandfaren er bleven den samme, og snarere forøget. Indgribende Forbedringer ere neppe trufne, og de derværende Værdier kunne forøges fra Aar til Aar, uden at vi synes at skænke den righoldige Samling den fornødne Opmærksomhed. Hvis det nu var i gunstige Aar, Opgangsaar, at man talte om nye Bygninger dertil, antager jeg, det var lettere at vinde Øren derfor. Men skete den Ulykke, at denne værdifulde Samling delvis eller helt blev

Rov for Luerne, kunde den ikke erstattes, og saa vilde der falde Skam paa os, som ikke i Tide havde Øjet aabent for, at Samlingerne fortjente bedre Anbringelse. Naar Udlændinge komme og se dem, trække de paa Skuldrene ad en Nation, som sidder inde med saadanne Rigdomme, men ikke har Forstaaelsen af, at den bør skaffe de nødvendige Bygninger til at opbevare dem i. Jeg ved ikke, om jeg skulde kunne høre noget som helst fra andre Medlemmer eller Ministerbanken vedrørende dette Spørgsmaal, men jeg har ikke villet undlade at pege paa det, fordi det forekommer mig, at man aldrig kan tale for tidt om en Sag, som ligger hen uden Omtale fra anden Side, naar Sagen i sig selv fortjener Omtale og fortjener at blive endelig ordnet. Det vilde glæde mig, om andre kunde give mig Ret i, at denne Sag fortjener Omtale. Vi bygge for Øjeblikket Christiansborg Slot. Arbejdet gaar langsomt frem fra Aar til Aar, og man glæder sig til den Dag, da Taarnet er rejst, da alle disse Mure ere byggede og det indre bragt i fuldkommen Orden, saa at Rigsdagen og de andre Institutioner kunne rykke derind. Det er i Sandhed en stor og smuk Sag; det er glædeligt, at vi endelig kunne se et Slot rejse sig paa Slotsholmen, hvor der længe har ligget en Ruin, som ikke har klædt Byen. Man ser, naar man kommer ude fra, hvorledes Taarnene rejse sig; Christiansborg bliver maaske det smukkeste Monument, der er rejst, ikke alene et Monument for Hovedstadens Kultur, men et Bevis paa, at det danske Folk har kunnet magte at rejse en Bygning, som rummer indenfor sine Mure alle de Institutioner, der planlægge vor Fremtid og i Samvirken skulle udvirke det bedst mulige. Men hvor megen Betydning man end tillægger Christiansborg, forekommer det mig, at den Opgaves Løsning er for lidet at regne sammenlignet med den Opgave at værne om vore nationale Skatte, som vi aldrig kunne faa erstattede, hvis de virkelig gik tabt. Vi kunne rejse et nyt Christiansborg. Hvis Christiansborg gik til Grunde, vilde Tabet naturligvis være stort nok, det fik vi at vide og føle det den Dag i Dag. Vi have maattet betale mange Penge for denne Bygnings Genopførelse, men hvor stort dette Tab end var, er det lidet i Sammenligning med det Tab, det vilde være at miste de uerstattelige Værdier, vi have i vore Samlinger, og derfor er det berettiget at sige: Lad os i Tide værne os mod, at de gaa til Grunde. Et saadant Tab vilde berøve os kulturelle